

[Glistrup]

end at sidde i regering med den kedelige karl af den ene eller den anden eller den tredje art, som man har sagt tidligere i Danmarks-historien. Lad os nu se, hvad vælgerne afgør, og lad os så alle sammen i dyb respekt for vælgerne mødes som ligemænd efter den 23. oktober, forhandle som ligemænd for Danmarks skyld og se at redde Danmarks problemer igennem; lad os lade være med på forhånd at grave nogle grøfter, som er dybere end absolut nødvendigt.

Et af de regeringsforslag, der er blevet luftet – det blev nævnt af hr. Ib Christensen, som jo gik ind for det for vistnok 17. gang – var, at man skulle have en samarbejdsregering efter magistratsprincippet. Det er der ikke mange der plejer at kommentere fra de andre partiers side, men vi må, i den katastrofale situation Danmark er kommet, have åbne sind over for alle muligheder, og selv om det jo ikke er os andre, der har fundet på den magistratsregering – det er retsforbundet og retsforbundets tanke gennem lang tid – må vi også have øjnene åbne for den, for det gælder jo til syvende og sidst om at klare Danmarks problemer og ikke skabe ministertaburetter til nogle bestemte, der er mere eller mindre hungrige efter at få de dermed forbundne personlige fordele, prestigegevinster og lignende ting. Det er i hvert fald således, at fremskridtspartiet efter den 23. oktober vil gå ind i arbejdet her i folketinget med det udgangspunkt, at vi skal løse landets problemer, skal gøre det smidigt over for de forskellige muligheder, der viser sig, vi skal ikke være låst fast på nogen som helst måde, ud over at vi selvfølgelig skal respektere vælgerne, det er demokrati. En vælger, der stemmer på ét parti, skal selvfølgelig, hvis det parti skal være med til at bære regeringen, have den samme indflydelse som de andre, og vi skal selvfølgelig have en løsning, som alt i alt på fornuftig vis går i retning af at forbedre forholdene i Danmark og ikke som ved de sidste 19 års regeringer og forligsmagere at forringe forholdene i Danmark. Men bortset fra disse to ting kan der ikke være noget, som på nogen måde skal være ultimativt.

Hr. Jens Møller undrede sig skam over, hvad fremskridtspartiet i grunden vil gå ind for. Hr. Jens Møller mente, at der kunne være forskellige opfattelser i fremskridtspartiet både om indholdet og politikken og det taktiske. Det kan hr. Jens Møller måske nok

have læst i Berlingske Tidende eller Sjællandske Tidende eller Jydske Tidende, eller hvilken tidende hr. Jens Møller nu læser. Men hvis hr. Jens Møller nu gav sig til at læse Folketingstidende, ville han ikke have været i nogen som helst tvivl, så ville han have set, at fremskridtspartiet igennem snart 6 år her i dette hus har udmøntet sin politik klart og tydeligt på alle punkter, store og små, ting, der kræver talangivelser, ting, der kræver lovparagraffer osv. Der er intet parti herinde, som så klart kan fremlægge, hvad det mener, og som fuldstændig i overensstemmelse med hinanden har samarbejdet om de ting, som fremskridtspartiet har lagt frem. Så hr. Jens Møller har ikke nogen saglig grund til at være i tvivl; ellers kan han bruge de næste 3 uger, hvor han ikke skal møde i folketinget – måske 3 år – til at læse Folketingstidende og derigennem altså virkelig få klaret den usikkerhed, som han følte.

Det er helt klart, hvad vi mener, men vi er selvfølgelig også beredt til at forhandle, og vi ved selvfølgelig, at vi ikke kan få en alt eller intet linje igennem; der er aldrig nogen fremskridtsfolk, der har drømt om at kunne føre en alt eller intet politik. Vi vil selvfølgelig gå i forhandlinger, når nu valget er overstået.

En af de ting, der forskrækker os noget, er, at det lille regeringsparti er kommet frem til det resultat, at det store slagord for forhandlingerne efter 23. oktober skal være stopprincippet: vi skal have stop på alt, på indkomster, på priser, og hvad der nu ellers skal stoppes på – forhåbentlig også på manderne til det parti! Men det er nu engang sådan, at vi ikke fører et samfund op af det morads, som venstre har været den næststørste bidragyder til at bringe samfundet ned i ved bare at sige: stop, stop, stop, stop, stop, stop, stop, stop, stop, stop. Vi gør det tværtimod ved at få udvikling, ved at få dynamik, ved at erhvervslivet kan få lov til at udvikle sig. Jeg ved da godt, venstre absolut vil stoppe den vilde omkostningsvækst, men hvis venstre nu ikke havde ladet sig forvirre af, hvordan driftsregnskaber er opstillet i danske erhvervsvirksomheder, men var gået om bag ved de reelle økonomiske baggrunde, vil man vide, at bag ved det, der hedder renteudgifter, bag ved det, der hedder lønudgifter osv., ligger der som en meget væsentlig faktor – ofte mere end halvdelen – en skatteudgift, som er overvæltet på omkostningerne. Derfor